

Publicerad 2013-09-12 15:10 av Max Poisé

När faller det sista lövet?

Ingen gång är allas vardag,
en sen retur från vaggans gungande.
Kylan som hägrar med mörkrets intrång
kan få den starkaste muskeln att förtvina.

Du som lovade att vänta,
som bedyrade att skuldens tid var förbi
stod längre inte kvar när det sista lövet föll.

Det fanns så många löften som kunde brytas,
så många leenden som kunde förintas på
så kort tid, att tiden fruktade den konsekvens
som lurade bakom längtan.

Det som sker är att alla löper mot tids ände
och finner sig själva på första rutans förbannelse.

Vi kan sluta att känna,
bryta ner oss till oigenkännlighet,
splittras till tusen små kärvor och ändå
finna tomhet bakom meningslöshetens ansikte,

den enda räddning är att vi väntar,
vi håller ut tills värmen åter kommer
och det första lövet spricker.

Då kommer vi höra hur löften åter skapas från tomhetens korridor
och hur vi lovar från hjärtats röst att vänta åter
till evighetens vagga.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Max Poisé med Poeter.se id #29451 innehar upphovsrätten